

1

ชายแปลกหน้ายืนใต้ดวงไฟข้างถนนในเวลา 23.00 น. ตามที่ตกลงกันได้ เป็นไฟดวงเดียวที่ยังใช้งานได้ในบริเวณนั้นก่อนถึงสุตริวัลโหละซึ่งกั้นระหว่าง สหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก

เขาอยู่ตามลำพัง ปราศจากอาวุธ ตามที่ตกลงกันได้

รถโผล่มาเวลา 23.02 น. มันอยู่ตรงกลางระหว่างแถวโรงรถที่ปิดล็อก สองข้างทาง ทุกหลังสร้างด้วยโลหะ แดดเผาจนหลังคาโก่งงอ ผงังโดน พายุทรายกัดเซาะ มีห้าหลังทางขวา อีกสี่ทางซ้าย หลังหนึ่งเหลือแค่โครง ด้านข้างสีกร่อนไปสามเมตร รวกับถูกระเบิดจากข้างในเมื่อหลายปีก่อน

แสงไฟรถเจดจ้าทำให้มองไม่เห็นยี่ห้อ รุ่น และภายในรถ มันเคลื่อน เข้าใกล้เรื่อย ๆ แล้วเบรคห่างไปสี่เมตรครึ่ง ตัวถังตั้งขึ้นลงตามจังหวะ ฝุ่นปลิวว่อน จากนั้นประตูรถเบาะหน้าทั้งสองฝั่งก็เปิดออก ชายสองคน ก้าวลงมา

ไม่เป็นไปตามที่ตกลงกันได้

ประตูรถเบาะหลังสองบานเปิดออก

ไม่เป็นไปตามที่ตกลงกันได้

ชายสี่คนหยุด มองกะขนาดชายแปลกหน้า พวกเขารู้มาก่อนแล้วว่าจะได้พบ ชายร่างใหญ่ ใช้ชายคนนี้แน่นอน สูงราวหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตร

นักกรรหาหนึ่งร้อยสิบสามกิโลกรัม แผลงอกหนามักเหมือนตู้เซฟเก็บปืน มือใหญ่
ราวกับถังชุดของรถแบคโฮ ทำทางดูไม่เจ็ด ผมยุ่ง ไมโกนหนวดเครามาหลายวัน
สวมใส่เสื้อผ้าราคาถูกตัวโคร่ง มีเครื่องทำที่ดูดี เขาเหมือนคนเร่ร่อนกึ่ง
มนุษย์ยุคโบราณ ใครเห็นเขาก็รู้ว่าไม่ผิดตัวแน่

คนขับก้าวเข้ามา เตี้ยกว่าชายแปลกหน้าประมาณห้าเซนติเมตร
หนักน้อยกว่าอีกฝ่ายราวยี่สิบสองกิโลกรัม ใส่กางเกงยีนส์สีดำ เสื้อแขนกุด
สีดำ สวมรองเท้าบู๊ตคอมแบต โจนหัวโล้น ใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราเพิ่ม
อีกคนเดินเรียงหน้ากระดานมากับคนแรก

“เงินล่ะ” คนขับทวง

ชายแปลกหน้าตบกระเป๋ากางเกงยีนส์ด้านหลัง

“เอี่ยม” คนขับพยักพืดไปทางรถ “เบาะหลัง ไปเลย”

“ทำไม”

“ฉันจะพาไปหาไม่เคิล”

“นั่นไม่ใช่ข้อตกลง”

“ใช่สิ”

ชายแปลกหน้าสายตึระะ “ข้อตกลงคือแกต้องบอกฉันว่าไม่เคิลอยู่ที่ไหน”

“บอกแกกับพาแกไปหาเขามันต่างกันตรงไหน”

ชายแปลกหน้าไม่ตอบ

“ไม่เอาหน้า รออะไรละ เอาเงินก้อนนั้นให้ฉันแล้วขึ้นรถ”

“ฉันทำข้อตกลงและจะปฏิบัติตามนั้น ถ้าอยากได้เงินก็ต้องบอกมาว่า
ไม่เคิลอยู่ที่ไหน”

คนขับยกไหล่ “ข้อตกลงเปลี่ยนแล้ว จะรับหรือไม่รับ”

“ไม่”

“พอกันที” คนขับสุดทน มือข้างหนึ่งกระชากปืนพกจากขอบกางเกง
“เลิกพล่ามได้แล้ว ขึ้นรถ”

“แกไม่ได้จะพาฉันไปหาไม่เคิล”

“หยุดเพื่อเจ้อ พ่อหนุ่มเซอร์ลือก”

“แกจะพาฉันไปหาคนอื่นต่างหาก ไปหาคนที่อยากถามบางอย่างกับฉัน”

“หุบปาก ชู้นรท”

“นั่นหมายความว่าแกยิงฉันไม่ได้”

“นั่นหมายความว่าฉันฆ่าแกไม่ได้ แต่ยิงได้” คนขับสวน

“งั้นเหอ” ชายแปลกหน้าถามกลับ

ใครก็ตามที่เห็นเหตุการณ์จะเล่าว่าชายแปลกหน้าแทบไม่ขยับ แต่พริบตาเดียว เขาก็ปิดช่องว่างระหว่างพวกมันได้ ใช้มือข้างหนึ่งกระชากข้อมือคนขับอย่างแรง รวากับชาวประมงที่สาวสายเบ็ดขึ้นจากท้องทะเล เขาดึงแขนข้างที่มีปืนสูงเหนือศีรษะจนมันต้องเขย่งตาม จากนั้นตัวตวัดหมัดซ้ายอัดลีข้างมันเต็มแรง ปกติคนที่โดนหมัดหนักขนาดนี้ต้องล้มลงวัดพื้น แต่หมอนี้ไม่ล้มเพราะแขนข้างหนึ่งถูกชูสูงขึ้น แต่พลังหมัดทำให้อีกฝ่ายผละถอยหลัง ปืนหลุดมือไหลเคลื่อน ซึ่ใครงัก เอ็นขาด ร่างกายผิดรูป แต่เจ้าตัวแทบไม่หันได้สังเกตเห็นอาการเหล่านั้น เพราะท่อนบนกำลังชักกระตุกด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส จากจุดใต้รักแร้ซึ่งมีเส้นประสาทหนาแน่นรวมทั้งต่อมน้ำเหลือง ข้อนิ้วมืมาของชายแปลกหน้าสร้างความเสียหายอย่างรุนแรงกับจุดนั้น

ชายแปลกหน้าคว่ำป็นขึ้นจากพื้น ลากอีกฝ่ายไปตามฝากระบะไปรงรถ แล้วปล่อยร่างร่วงลงพื้น คนเจ็บร้องหึง ๆ อ้าปากหายใจ บิดตัวไปมาบนพื้น จากนั้นเขาก็หันไปทางสามคนที่เหลือ “พวกแกควรไปให้พ้นตอนที่ยังมีโอกาส”

ชายคนกลางก้าวออกมาข้างหน้า ร่างสูงพอกับคนขับ แต่ลำตัวกว้างกว่าเล็กน้อย ผมสั้นเกรียน ไม่มีหนวดเครา สวมสร้อยเงินสามเส้นใหญ่รอบคอ “แกโชคดีแค่ครั้งเดียว แต่มันจะไม่เป็นแบบนี้ไปอีก เอาละ ชู้นรทก่อนจะเจ็บตัว”

ชายแปลกหน้าย่อนถาม “เอาจริงเหอ อีกแล้วเหอ”

แต่ชายแปลกหน้าไม่ขยับ สังเกตสามคนชำเลื่องมองกันเอง พลังคิดว่าหากพวกมันฉลาดกว่านี้ควรเลือกถอยไปก่อนตามยุทธศาสตร์ หรือถ้าเชื่อว่าขบวนการต่อสู้จริงก็น่าจะลุยเข้ามาพร้อมกัน แต่พวกมันกลับเลือกลุยเดี่ยว เขาอาจทำเป็นดูอาการคนเจ็บ หรือไม่ก็ยอมแพ้แล้วชู้นรท

หรืออาจหนีไปเลยก็ได้ ชายสองคนหันเหความสนใจได้ พอเขาอยู่ในตำแหน่ง
เพลิงพล้ำ พวกนั้นก็จู่รวมเขาจากสามทิศทาง อาจมีคนจับสักหนึ่งถึงสองคน
แต่นั้นอาจเป็นการเปิดโอกาสให้คนที่สาม โอกาสจะเกิดขึ้นถ้ามีใครสักคน
เห็นหนทางที่จะฉวยมันเอาไว้

พวกมันไม่ฉลาด ไม่เชี่ยวชาญ จึงไม่ถอย ไม่มีใครสักคนที่พยายาม
เดินล้อม ปล่อยให้คนที่อยู่ตรงกลางก้าวเข้าหาชายแปลกหน้าตามลำพังในท่า
ย่อตัวแบบคิลปะป้องกันตัว คำรามเสียงแหลม ก้อนหลอกที่หมัดเข้าที่ใบหน้า
ตามด้วยอีกหมัดที่ท้อง ชายแปลกหน้าใช้หลังมือซ้ายปิดหมัดออกข้าง
พร้อมกับยิงหมัดขวาที่ต้นแขนอีกฝ่ายอย่างรุนแรง ข้อมือมีปะทะกล้ามเนื้อ
ชายคนนั้นถึงกับร้องเสียงหลง กระโดดถอยหลัง แขนข้างนั้นใช้งานไม่ได้
ชั่วคราว

“ไปให้พ้น” ชายแปลกหน้าชู “ก่อนที่จะเจ็บตัว”

แต่มันกลับกระโดดเข้าหา คราวนี้ไม่หลอกเหมือนครั้งแรก แค่อี้ยวตัว
แล้วเหวี่ยงหมัดอย่างบ้าคลั่ง ชายแปลกหน้าโยกตัวหลบ หมัดพลาดเป้าหมาย
เขาสวนหมัดกลับไปก็กล้ามเนื้อแขนด้านหลังของอีกฝ่าย ส่งผลให้แขนอีกข้าง
ใช้งานไม่ได้

“กลับไปซะตอนที่แกยังเดินได้”

มันยังไม่ละความพยายาม ยกขาขวาสูง หมุนเข้าหมายจะเตะเต็มแรง
เป้าหมายคือขาหนีบชายแปลกหน้า แต่ไม่ใกล้เคียงเลย เพราะชายแปลกหน้า
ชิงเตะสวนไปก่อน โดยตัวตบเข้าปลายคาง ตามด้วยกระโดดถีบข้อเท้า
ทำให้เท้าของมันปะทะกับหัวรองเท้า ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ดูดีในตัวชายแปลกหน้า
เขาซื้อรองเท้ามาจากลอนดอนเมื่อหลายปีก่อน มันซ้อนด้วยหนังหลายชั้น
ใช้งานจนแข็งเป็กราวกับเหล็ก

อีกฝ่ายคงกระดุกข้อเท้าข้างหนึ่งหักหรือไมก็ร้าวจึงร้องลั่นขณะพยายาม
เบี่ยงตัวหนี ร่างเสียสมดุล เมื่อแขนใช้การไม่ได้ก็ไม่สามารถทรงตัวได้
เท้าข้างที่กระดุกร้าวยังแตะพื้นแต่ก็แทบไม่มีประโยชน์ ความปวดร้าวลามไป
ทั่วขา เล่นงานเส้นประสาททุกเส้นจนร่างกายแทบรับไม่ไหว แต่ยังยืนหยัด
ได้อีกราวครึ่งวินาทีก่อนล้มหงายลงราวกับต้นไม้โค่น

อีกสองคนหันหลังวิ่งกลับไปที่รถ ผ่านประตูหน้า ผ่านประตูหลัง กระโปรงหลังรถเปิดออก คนที่ตัวเตี้ยกว่าหายไปจากสายตา แล้วปรากฏตัวให้เห็นอีกครั้ง คราวนี้ถือบางอย่างในมือทั้งสองข้าง มันคล้ายไม้เบสบอล แต่ยาวกว่า ปลายด้านหนึ่งเป็นทรงสี่เหลี่ยมและหนากว่า ขวาน! อุปกรณ์ด้ามไม้ชนิดนี้มีประสิทธิภาพมาก คนเตี้ยส่งให้ชายร่างสูงหนึ่งเล่ม สองคนเดินอาด ๆ กลับมาก่อนหยุดห่างจากชายแปลกหน้าไปหนึ่งเมตรยี่สิบเซนติเมตร

“จะเป็นยังไงถ้าเราฟาดขาแกหัก” คนตัวสูงกว่าเลียมริมฝีปาก “แกยังตอบคำถามได้ แต่จะเดินไม่ได้อีกเลยถ้าไม่ใช่ไม้เท้า ฉะนั้นเลิกปั่นหัวเราขึ้นรถ”

ชายแปลกหน้าคิดว่าไม่ต้องเตือนพวกมันอีก เพราะเขาชัดเจนตั้งแต่เริ่มพวกมันเลือกที่จะเสี่ยงเพิ่มเอง

คนตัวเตี้ยทำท่าคล้ายจะฟาดใส่ แต่เปลี่ยนใจกลางคัน คนตัวสูงกว่าก้าวออกมา พุ่มน้ำหนักตัวทั้งหมดก่อนเหวี่ยงขวาน เป็นกลยุทธ์ที่แย่มาก ถือเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่เอาขวานมาใช้เป็นอาวุธ ชายแปลกหน้าถอยหลังหนึ่งก้าว ขวานวัดผ่านกะบังลมของเขาเป็นแนวโค้งตามแรงเฉื่อยขณะที่มือสองข้างของอีกฝ่ายยังคงกำด้ามขวาน นั่นเป็นการเปิดศึกระยะ ล่าตัว และหัวเข้าให้คู่ต่อสู้ กลายเป็นเป้าหมายที่น่าดึงดูดใจเพราะตรงนั้นไม่มีการป้องกันเลย จะเลือกเล่นงานตรงไหนก็ได้ แต่ตอนนั้นเขาไม่มีเวลา ชายร่างสูงหลุดจากการเป็นเป้า เพราะชายร่างเตี้ยใช้ด้ามขวานเสมือนหอก พยายามทิ่มหน้าห้องเขาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ แต่ทิ่มไม่โดน มันจึงทิ่มครั้งที่สอง หัวจะทำให้ชายแปลกหน้าถอยออกไป ก่อนจะพุ่งตัวเข้าหา แต่เนื่องจากมันชะงักนานเกินไปเพื่อปักหลักเท้าสองข้างให้มั่นคง ชายแปลกหน้าเดาได้ว่ามันกำลังจะทำอะไรจึงรีบเบี่ยงตัวพร้อมกับควักกลางด้ามขวานแล้วกระชากอย่างแรง ตัวมันโดนลากไปข้างหน้าราวหนึ่งเมตรก่อนจะคิดว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น มันรีบปล่อยขวานหลุดจากมือ แต่สายเกินไปแล้วเมื่อชายแปลกหน้าใช้ด้ามขวานฟาดกะโหลกศีรษะมันเต็มแรง อีกฝ่ายตาค้าง เขาอ่อน ตัวออดออดสติตันที่ ร่างทรุดฮวบลงปลายเท้าชายแปลกหน้า

ชายร่างสูงเหลือบมองสารรูปของคู่หู เจื้อด้ามขวานไปด้านหลังก่อน
เหยียดมาด้านหน้า ตั้งใจจะจามศีรษะชายแปลกหน้าเพื่อแก้แค้นแทนเพื่อน
และหวังว่าตัวเองจะรอดไปได้ แต่ก็พลาดเป้าเช่นเคย เขาเลยกลายเป็นเป้าหมาย
ที่เปราะบาง แต่คราวนี้มีบางอย่างช่วยมันไว้ได้ นั่นก็คือการที่มันเป็นคนเดียว
ที่เหลืออยู่และเป็นแหล่งข้อมูลเดียวที่มี ขณะนี้ชายร่างสูงจึงมีค่าในทางกลยุทธ์
มันเลยยังมีโอกาสลับขวานเล่นงานชายแปลกหน้าราวกับคนตัดไม้ที่กำลัง
เคียดจนแทบบ้า ชายแปลกหน้าต้องหลบซ้ายหลบขวา รอกนกระหังอีกฝ่าย
หมดแรง

“ช่างแหม่ง” มันทิ้งขวาน กระชากปืนจากเข็มขัด “ฉันไม่สนการ
ตอบคำถาม ไม่สนการเอาตัวแก็ไปแบบมีลมหายใจแล้ว”

มันถอยหลังสองก้าว ทั้งที่ควรเป็นสามก้าว เมื่อดูจากความยาวของแขน
ชายแปลกหน้า

“ไม่ต้องรีบร้อน” ชายแปลกหน้าใช้ด้ามขวานฟาดอีกฝ่าย ปืนกระบอกนั้น
หลุดจากมือ จากนั้นก็ก้าวเข้าคว้าคอ “เราจะนั่งรถไปด้วยกัน แต่ฉันมีคำถาม
บางอย่าง แกจะ...”

“หยุด!” เสียงหญิงคนหนึ่งสั่งด้วยความมั่นใจ เธอโผล่จากเงามืด
ใกล้โรงรถด้านขวามือ มีคนหน้าใหม่มาอยู่ในที่เกิดเหตุ ชายแปลกหน้ามาถึง
เวลา 20.00 น. ล่วงหน้าสามชั่วโมง เขาตรวจสอบทั่วบริเวณจนแน่ใจว่า
ไม่มีใครอื่นอีก

“ปล่อยเขา” ร่างในเงามืดขยับมาอยู่ในแสงสว่าง สูงราวหนึ่งร้อย
เจ็ดสิบแปดเซนติเมตร เพียว เหยียดแขนสองข้างตรงไปข้างหน้า มือกำ
ด้ามปืนพกสีดำ “ถอยไป”

ชายแปลกหน้าไม่ขยับและไม่ปล่อยมือจากด้ามขวาน

เธอถึงเล ชายคนหนึ่งยืนขวางระหว่างเธอกับชายแปลกหน้า นั่นไม่ใช่
ตำแหน่งที่ดีเลย แต่คนที่ยืนขวางตัวยกกว่าประมาณสิบห้าเซนติเมตรและยืน
เบี่ยงออกข้างเล็กน้อย ทำให้เห็นอกชายแปลกหน้าซึ่งเป็นเป้าหมาย ดูคล้าย
สี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดสิบห้าคูณสามสิบเซนติเมตร มันใหญ่มากพอ เธอคิด
สุดท้ายใจเข้าออกเบา ๆ ก่อนเหนียวไก

ชายแปลกหน้าล้มลง แขนสองข้างกางออก ชันเข้าข้างหนึ่ง คีรีชะ
หันไปทางรั้วกันเขตแดน ร่างนิ่งสนิท เลื้อยเขีตขาด บริเวณอกแดงฉาน
ด้วยเลือด แต่ไม่ใช่ลักษณะเลือดที่พุ่งกระฉูดออกจากหลอดเลือดแดงใหญ่
ไม่มีสัญญาณการเต้นของหัวใจ

ไม่มีสัญญาณชีพเลย

พื้นที่นั้นเป็นระเบียบเรียบร้อยและตกแต่งอย่างสวยงาม ในปัจจุบันผู้คน
เรียกมันว่าพลาซ่า ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นดงไม้ต้นวอลนัตสีดำ มันเติบโตโดย
ไม่ถูกรบกวนมานานหลายศตวรรษ จากนั้นในช่วง 1870 พ่อค้ารายหนึ่ง
ได้พาล่อไปพักที่ตรัมเงาระหว่างเดินป่าในแคลิฟอร์เนีย เขาชอบสถานที่นี้
จึงสร้างเพิงหลังหนึ่งขึ้น ต่อมาเมื่อรู้ว่าเริ่มแก่เกินไปที่จะเดินทางข้ามประเทศ
เขาจึงขายล่อและปักหลักอยู่ที่นั่น

นักเดินทางคนอื่นจึงทำตามเขา เพิงหลังหนึ่งขยับขยายกลายเป็น
เมือง ก่อนจะแบ่งเป็นสองฝั่งเหมือนเซลล์ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทั้งสองฝั่ง
ต่างเจริญรุ่งเรือง ฝั่งหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ อีกฝั่งอยู่ด้านทิศเหนือ ความเจริญ
พุ่งทะยานอยู่หลายปีก่อนซบเซาลงอย่างช้า ๆ แต่ไม่สามารถหยุดยั้งได้
จนกระทั่งในยุคสามศตวรรษมีบางอย่างเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว กองทัพนักสำรวจ
กลุ่มหนึ่งไหลเข้ามา ตามด้วยผู้ใช้แรงงาน ช่างก่อสร้าง วิศวกร แม้กระทั่ง
ศิลปินและช่างปั้น ทั้งหมดถูกส่งมาตามนโยบายจัดหางานให้คนว่างงาน
ตามโครงการนิวติลของแฟรงกลิน รูสเวลต์ ประธานาธิบดีในขณะนั้น

ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเมืองนี้ถึงถูกเลือก บางคนคิดว่ามันเกิดจากความ
ผิดพลาด เจ้าหน้าที่รัฐเข้าใจความหมายในเอกสารผิดเลยส่งทรัพยากรมาผิดที่
บ้างก็คิดว่าคนในเมืองหลวงคงเป็นหนี้บุญคุณนายกเทศมนตรีเมืองนี้ แต่ไม่ว่า
เหตุผลใดชาวเมืองก็ไม่ได้คัดค้าน เพราะพวกเขาได้ถนนใหม่หลายสายและ
สะพานใหม่หลายแห่ง อาคารหลังใหม่ไหลขึ้น โครงการนี้ดำเนินต่อไปหลายปี
ทั้งสิ่งก่อสร้างสวยงามไว้มากมาย ฝั่งเมืองเป็นที่เหลียมจัตุรัส แบ่งเป็น

หมวดหมู่ มีระเบียบ มีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายมากมาย ทั้งโรงเรียน สำนักงานว่าการประจำเมือง สถานีดับเพลิง สถานีตำรวจ ที่ทำการศาล พิพิธภัณฑน์ และศูนย์การแพทย์

จำนวนประชากรลดลงอีกครั้งในช่วงหลายสิบปีที่รัฐบาลอังกฤษ สิ่งอำนวยความสะดวกสบายบางแห่งเริ่มเก่าล้าสมัย บางแห่งถูกขายในราคาถูก หลายแห่งโดนรื้อถอน แต่ศูนย์การแพทย์ยังอยู่เพื่อดูแลสุขภาพคนไข้ในรัศมีหลายกิโลเมตร กลุ่มอาคารประกอบด้วยสำนักงานแพทย์หนึ่งแห่ง แผนกยาหนึ่งแห่ง คลินิกที่มีเตียงยี่สิบถึงสามสิบเตียงหนึ่งแห่ง วอร์ดคนไข้เด็กอีกแห่ง ซึ่งมีพื้นที่ให้ผู้ปกครองพักระหว่างเด็กอยู่ในโรงพยาบาล ต้องขอบคุณนักวางแผนโครงการนิวตีสที่รอบคอบไม่ล้มสร้างห้องเก็บศพในห้องใต้ดิน ที่ซึ่งหมออุลลิเยร์ทำงานในเช้าวันต่อมา

หมออุลลิเยร์อายุเจ็ดสิบสองปี ทำงานในเมืองนี้มาตลอด ไม่เคยย้ายไปไหน ครั้งหนึ่งเขาเป็นส่วนหนึ่งของทีมแพทย์ ตอนนั้นทั้งศูนย์มีแพทย์คนเดียวคือเขา เจ้าตัวจึงต้องรับผิดชอบทุกอย่างตั้งแต่ทำคลอด รักษาไข้หวัด วินิจฉัยโรคมาเร็ง ไปจนถึงผ่าชันสูตรศพ นี่คือเหตุผลที่เขาต้องทำงานแต่เช้า วันนี้เขาทำงานตั้งแต่วันใหม่เริ่มต้นขึ้นเพราะได้รับโทรศัพท์แจ้งเหตุว่ามีกรยิงกันแถวซานเมือง มันดึงดูดความสนใจ เขารู้จากประสบการณ์ว่าอีกไม่นานต้องมีคนมา จึงต้องเตรียมตัวให้พร้อม

บนโต๊ะมีคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง แต่ไม่ได้เปิด เขาชอบเขียนด้วยลายมือมากกว่าเพราะช่วยให้จำได้ดีกว่า เขาพัฒนารูปแบบการเขียนของตนเองขึ้นมา ไม่เลอเลิศอะไร แต่มันใช้งานได้ดีกว่าทุกอย่างที่เด็กฉลาดในซิลิคอนวัลเลย์พยายามยึดเยียดให้เขา ที่สำคัญกว่านั้นในสถานการณ์แบบนี้จะไม่มีหลักฐานทางอิเล็กทรอนิกส์ให้กู้คืนมาได้

อุลลิเยร์นั่งเก้าอี้ หยิบปากกามองซบลงที่พ้อชื่อให้ตอนเรียนจบโรงเรียนแพทย์ แล้วเริ่มบันทึกงานของเขาในคืนนี้

ไม่มีการเคาะประตู ไม่มีการต้อนรับ ไร้มารยาทสิ้นดี ประตูเปิดออกแล้ว ชายคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาข้างใน คนเดิมเช่นเคย ชายวัยสี่สิบต้น ๆ ผมหยิก ใส่สูทผ้าลินินโทสน้ำตาล อุลลิเยร์เรียกเขาว่าเพอร์ก็ที่แปลว่ามีชีวิตชีวานั่นเป็นเพราะทำเดินกระฉับกระเฉงของอีกฝ่าย เขาไม่รู้ชื่อจริงและไม่อยากจะรู้ด้วย

ชายคนนั้นอยู่ตรงสุดห้องในบริเวณห้องเย็น อุลลิเยร์คิดว่ามันเป็นเหมือนตู้เย็นสำหรับเก็บเนื้อสัตว์หลังจากต้องเกี่ยวข้องกับอวัยวะภายในตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ตู้นั้นมีบานประตูเหล็กห้าบานเรียงเป็นแถว เพอร์ก็มองสำรวจมือจับแต่ละตู้โดยไม่แตะต้องเลย ไม่เคยจับเลยด้วยซ้ำ จากนั้นเดินไปที่เตียงชั้นสุตรศพกลางห้อง ผ่านแถวรถเข็นเหล็กที่พียงผนังห้องใกล้ตู้รอบฆ่าเชื้อ จากนั้นก็เดินไปที่โต๊ะทำงาน

“โทรคัพพ์” เขายื่นมือออกไป

อุลลิเยร์ส่งมือถือให้

เพอร์ก็รับมาดูให้แน่ใจว่าไม่มีการบันทึกเสียงก่อนหย่อนลงกระเป๋ากางเกงของตัวเอง หันไปทางประตู

“เคลียร์” เขาพูด

ชายอีกคนเดินเข้ามา อุลลิเยร์เรียกชายคนนั้นว่าแมนทิส เพราะเมื่อไหร่ที่เขามองชายคนนั้นผู้มีแขนขาเล็กยาว ลำตัวผอมแห้ง ตาโปน เป็นอันต้องคิดถึงตัวแมลงชนิดนี้ทุกครั้ง แมนทิสมีแผลเป็นไฟไหม้ขนาดใหญ่ที่แก้มข้างหนึ่ง และการที่นิ้วหายไปสามนิ้วทำให้มือขวาของเขาดูคล้ายกรงเล็บ อุลลิเยร์รู้ว่าแมนทิสมีชื่อจริงว่าวาด เดนต้องเกอร์ คนในเมืองก็รู้ชื่อเขาแต่ไม่เคยเจอเขาก็ตาม

ชายคนที่สามเดินตามเดนต้องเกอร์เข้ามา ดูคล้ายเพอร์ก็ แต่ผมหวีตรง ใส่สูทสีเข้มกว่า ใบหน้าเรียบเฉยและการเคลื่อนไหวที่ไม่กระตุ่นอารมณ์ใด ๆ อุลลิเยร์จึงไม่คิดจะหาชื่อเล่นหรือฉายาให้

เดนต้องเกอร์หยุดที่กลางห้อง แสงไฟสว่างจ้าทำให้เกือบไม่เห็นเรือนผมสีซีด เขาหมุนตัวช้า ๆ สามร้อยหกสิบองศา มองที่ว่างรอบตัว แล้วหันไปทางอุลลิเยร์

“ขอผมดูหน่อย” เขาบอก

อูลิเยร์เดินเข้ามาห้องมา เขาดูนาฬิกา จับมือจับกลางตู้เก็บศพแล้ว เปิดออก ลากสิ่งที่อยู่ภายในออกมาตามรางเลื่อน เผยให้เห็นร่างซึ่งมีผ้าคลุม น่าจะเป็นคนสูง เพราะถาดที่รองรับร่างทั้งยาวและกว้าง อูลิเยร์ดึงผ้าส่วนที่คลุมศีรษะออกช้า ๆ จนกระทั่งเห็นศีรษะ เพศชาย ผมยุ่ง ผิวหน้าไม่เรียบ ซีด ตาทั้งสองข้างมีเขเปปิด

“ช่วยไป” เดนต้องเกอร์ดันอูลิเยร์ออกทางด้านข้าง ดึงผ้าคลุม พันร่างแล้วปล่อยให้มันร่วงลงพื้น สิ่งที่เขาเห็นคือร่างเปลือย ถ้ารูปปั้นเดวิดของไมเคิลแองเจโลเป็นการรวมความงามทางกายภาพของชายชาติรีไว้เบ็ดเสร็จ ร่างชายคนนี้ก็เป็นอย่างตรงข้าม ไม่มีอะไรสง่างามหรือละเอียดอ่อน ชายคนนี้จะเป็นตัวแทนของอำนาจและความโหดร้าย

“นั่นคือสิ่งที่ฆ่าเขาเหรอ” เดนต้องเกอร์ถาม ชี้แผลตรงอกที่สูงขึ้น เล็กน้อย ขอบแผลไม่เรียบ มันกำลังเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล

“ไม่ได้ตายเพราะตัวสล้อทก็แล้วกัน” อูลิเยร์ชี้หาเลื่องดูนาฬิกา “ผมยืนยันได้”

“เขาเคยโดนยิงมาก่อน” เดนต้องเกอร์ชี้ที่แผลหลายแห่งบริเวณอก “นั่นไง”

“แผลเป็นที่หน้าท้อง” อูลิเยร์เหลือบมอง “คล้ายโดนลัศว์ทะเลบางชนิด ทั้”

“ไม่ใช่แผลเป็นจากมีด น่าจะเป็นอย่างอื่น”

“แล้วอะไรล่ะ”

“ไม่สำคัญหรอก คุณรู้เรื่องอะไรของเขามากไหม”

“ไม่มาก” อูลิเยร์ตอบ คิ้วผ้าจากพื้นมาคลุมใบหน้านั้นลวก ๆ

แต่เดนต้องเกอร์กระชากออกแล้วปล่อยให้ร่วงลงพื้นอีกครั้ง เขายังไม่จบ เรื่องรอยแผลเป็นที่ใหญ่ที่สุดของคนตาย

“ผมคุยกับนายอำเภอแล้ว” อูลิเยร์ขยับไปทางโต๊ะทำงาน “ดูเหมือนว่าเขาเป็นคนร่ำรวย เขาห้องพักที่บอร์เดอร์อินน์ จ่ายค่าเช่าเป็นเงินสดถึง

สุดลับดาห์หน้า แต่ในห้องไม่พบของใช้ส่วนตัว เขาลงทะเบียนผู้เช่าโดยใช้ที่อยู่ปลอม บ้านเลขที่หนึ่ง ถนนหมายเลขหนึ่งหกหนึ่ง ฝั่งตะวันออก บรองซ์ นิวยอร์ก”

“คุณรู้ได้ยังไงว่าปลอม”

“เพราะผมเคยไปที่นั่น มันคือสนามกีฬาแยงกี้ นอกจากนี้ยังใช้ชื่อปลอม ในทะเบียนผู้เช่าว่าจอห์น สมิท”

“สมิทั้นห่วย อาจเป็นชื่อจริงก็ได้”

อูลลิเยร์ส่ายหน้า เปิดลิ้นชักโต๊ะทำงาน หยิบถุงซิปล็อกใบหนึ่งออกมา ส่งให้เดนต้องเกอร์ “ดูเอาเอง มันอยู่ในกระเป๋ากางเกงเขา”

เดนต้องเกอร์เปิดถุง ล้วงหนังสือเดินทางออกมา มันเก่าและงอ เปิดดูหน้าสองซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัว “หมดอายุแล้วนี่”

“ไม่สำคัญ ดูชื่อ ภาพถ่ายเก่าแล้วก็จริง แต่ตรงกับเขา”

“เอาละ มาดูกัน ชื่อแจ็ค นามสกุลริชเชอร์ ไม่มีชื่อกลาง ลัญชาติดอเมริกัน เกิดที่กรุงเบอร์ลิน เยอรมนี น่าสนใจ” เดนต้องเกอร์หันกลับไปมองร่างศพ จ้องแปลเป็นที่หน้าห้อง “เขาอาจจะไม่ได้มาตามหาตัวไมเคิล แต่มาตามหาผม ดีแล้วที่ผู้หญิงบางคนนั้นฆ่าเขาได้” เดนต้องเกอร์โยนหนังสือเดินทางลงถึงชยะข้างโต๊ะทำงานอูลลิเยร์ “คุณว่าไง”

อูลลิเยร์ส่งรายงานรูปแบบพิเศษที่เพิ่งทำเสร็จ เดนต้องเกอร์รับไปอ่านสองรอบแล้วขยำทิ้งถึงชยะลงไปกองรวมกับหนังสือเดินทาง

“เผาเอกสารพวกนั้น” เดนต้องเกอร์หันไปสั่งชายสองคนที่มาด้วยกัน “กำจัดศพ แล้วโยนทิ้งตรงที่ประจำ”

2

ผมเผชิญหน้าครั้งแรกกับผู้หญิงที่เดินกะเผลกคนนั้นเมื่อสองวันก่อน เราพบกันที่ถนนนอกเมืองในบริเวณไฟสลัวใกล้ศูนย์การแพทย์ที่หมออูลลิเยร์ทำงาน แถวนั้นร้ายผู้คน ผมเดินเท้า เธอขับรถจี๊ปซึ่งเคยเป็นรถทหาร เก๋มาก ใช้งานตั้งแต่ยุคสงครามเวียดนาม เครื่องหมายทหารเลื่อนจนอ่านไม่ออก รถสีเขียวเข้ม ปนเหลืองและแผ่นสีแตกกระแหง เลอะฝุ่น ไม่มีหลังคา ไม่มีประตู กระจกกันลมหน้าพัดไปข้างหน้า ไม่มีสลักยึด ชั้นวางถ้าน้ำมันสำรองว่างเปล่า สายรัดเครื่องมือหย่อนยาน ดอกยางหายไปหมดแล้ว ยางอะไหล่ไม่มี เครื่องยนต์ไม่ทำงาน ไม่ใช่รถที่เรียกได้เต็มปากกว่าได้รับการบำรุงรักษาเป็นอย่างดี

ดวงอาทิตย์ลอยสูงเหนือท้องฟ้า เต๋าว่าเทอร์โมมิเตอร์คงพุ่งไปที่ตัวเลขยี่สิบหกองศา แต่เมื่อไม่มีร่มเงาจึงทำให้รู้สึกร้อนกว่านั้นมาก แผ่นหลังผมชุ่มเหงื่อ กระแสลมพัดควบหอบเม็ดทรายปะทะใบหน้า เข้านี้พอตื่นมา การเดินเท้าไม่อยู่ในแผนของผม แต่แผนมันเปลี่ยนกันได้ และไม่ใช้เพื่อสิ่งที่ดีกว่าเสมอไป ดูท่าแผนของผู้หญิงคนนี้ก็เปลี่ยนไปอย่างไม่พึงประสงค์เช่นกัน บนผิวดนนั้นมีรอยยางพาดผ่านจากจุดที่รถเริ่มลื่นไหลและพุ่งเข้าชนต้นไม้ซึ่งแคระแกร็นบิดเบี้ยวแทบไม่เหลือใบให้เห็น ดูแล้วเอาไปประกวดไม่ได้แน่ แต่มันยังแข็งแรงแม้จะโดนชน เป็นสิ่งเดียวที่สูงเลยหัวเข้าไปในรัศมีหลายกิโลเมตร ถ้าคนขับสูญเสียการบังคับที่จุดอื่น เธอคงลงเอยที่ข้างถนนซึ่งถอยรถกลับออกมาได้ ทิวทัศน์ตรงนี้ดูคล้ายยักษ์หลายตนปิดมือผ่านผ้าห่มสีเขียวขนาดใหญ่ และเหยียดนิ้วออกจนสุด

อุบัติเหตุครั้งนี้เกิดขึ้นได้ยังไงนั้นยากที่จะเข้าใจ แสงแดดอาจแยงตาเธอ มีลึทาร์วิ่งออกจากข้างทางและตัดหน้ารถ เธอจึงต้องหักหลบ หรือนกตัวหนึ่ง โฉบลงหน้ารถ เธอเลยตกใจ แต่ตัดเรื่องรถคันอื่นออกไปได้เลย เธออาจ ชี้มเศร้า ตั้งใจทำโดยเจตนา แต่ไม่ว่าอุบัติเหตุจะเกิดขึ้นด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม ผมว่าค่าของมาคิดเรื่องนี้ทีหลังจะดีกว่า

เธอพับหน้าอยู่บนพวงมาลัย แขนซ้ายเหยียดตรงบนกระจกกันลม ด้านหน้าซึ่งพับลงมา นิ้วกางออกคล้ายกับกำลังขอความช่วยเหลือจากต้นไม้ แขนขวาอยู่บนหน้าท้อง ก้มหน้าลงเหมือนกำลังดูพื้นรถตรงที่วางเท้า ร่างนิ่งสนิท แต่ไม่มีเลือดไหลออกจากร่างกาย ไม่มีร่องรอยของการบาดเจ็บ ซึ่งเป็นเรื่องดี แต่ไม่มีเสียงหายใจ ผมคิดว่าควรตรวจดูชีพจรหรือสัญญาณ ที่บ่งบอกว่าเธอยังมีชีวิตจึงก้าวไปข้างรถ คลำชีพจรที่คออย่างช้า ๆ และเบาเมื่อ ปัดปลายผมเธอไปด้านข้าง ตะบริเวณหลอดเลือดแดงใหญ่ แต่แล้วเธอก็กลับขยับนั่งตัวตรงอย่างรวดเร็ว หันมาเผชิญหน้าผม ใช้มือซ้ายปิดแขนผม ออกห่าง มือขวาเล็งปืนพกมาที่หน้าท้องผม

เธอรอจิตใจเพื่อให้แน่ใจว่าผมไม่ใช่คนสติแตกหรือติดยา เธอต้องการ ให้ผมสนใจเต็มที่ จากนั้นเธอก็ออกคำสั่ง “ถอยไป หนึ่งก้าว” น้ำเสียง หนักแน่น ใจเย็น ไม่ออกอาการตื่นกลัวหรือเคลือบแคลงใจเลย

ผมทำตามคำสั่ง ถอยไปหนึ่งก้าวยาว ๆ แล้วผมก็รู้เหตุผลที่เธอก้มหน้า ดูพื้นรถ ระหว่างคันเร่งกับเกียร์มีกระจกอยู่ เธอคงตัดให้ขนาดพอดีแล้ววาง ในตำแหน่งที่เหมาะสมเพื่อเอาไว้ดูคนที่จะเข้ามาใกล้เธอ

“เพื่อนคุณอยู่ที่ไหน” เธอถามและชำเลืองมองซ้ายขวา

“ผมมาคนเดียว ไม่มีใครอื่นอีก”

เธอตัวตลึงตาไปที่กระจกมองหลัง มันทำมุมให้เห็นคนที่จะแอบเข้ามา ทางด้านหลัง

“พวกมันส่งคุณมาคนเดียวจริงหรือ”

น้ำเสียงเธอกิ่งซุ่มเคื่องกิ่งผิดหวัง ผมเริ่มชอบเธอแล้วสิ

“ไม่มีใครส่งผมมาทั้งนั้น”

“อย่าโกหก” เธอที่มปากกระบอกปืนใส่ผม “ช่างเถอะ มันไม่สำคัญว่าจะคุณคนเดียวหรือทั้งทีม ข้อตกลงเหมือนเดิม บอกมาว่าไม่เคลียไหน บอกความจริง ไม่งั้นฉันจะยิงฟงแล้วปล่อยให้คุณตายที่นี่”

“ผมก็อยากจะบอก” ผมยกสองมือขึ้นโดยหงายฝ่ามือ “แต่ปัญหาคือผมไม่สามารถบอกได้ เพราะไม่รู้ว่าจะไม่เคลียเป็นใคร”

“อย่า...” เธอชะงักแล้วมองรอบตัว “เดี๋ยวละ รถคุณอยู่ในไหน”

“ผมไม่มีรถ”

“อย่ามาทำตัวอวดฉลาด ฉันหมายถึงรถจ๊ีบ รถมอเตอร์ไซค์ หรือยานพาหนะใด ๆ ที่พาคุณมาที่นี่นะ”

“ผมเดินมา”

“เหลวไหล”

“แล้วตอนนี้คุณได้ยินเสียงเครื่องยนต์บ้างหรือเปล่าละ” เขาย้อนถาม

“เออละ” เธอพูดหลังหนึ่งไปอึดใจ “คุณเดินมาจากที่ไหนและทำไมต้องเดิน”

“ใจเย็น” ผมพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นมิตรและไม่คุกคาม “เรามาคิดเรื่องนี้กันดีกว่า ผมเล่าเรื่องผมให้คุณฟังได้นาทีต่อมาที่ ถ้าไม่อยู่ในสถานการณ์แบบนี้ผมคงมีความสุข ว่าแต่แผนการเดินทางของผมมันสำคัญนักหรือไง คำถามที่ดีกว่านั้นคือผมเป็นคนที่คุณรอพบหรือเปล่า เป็นคนที่มีข้อมูลเกี่ยวกับไม่เคลียหรือเปล่า”

เธอไม่ตอบ

“เพราะถ้าผมไม่ใช่คนคนนั้น และไอ้ตัวจริงโผล่มาโดยที่ผมยังอยู่ตรงนี้ แผนรถเสียของคุณก็จะพังไม่เป็นท่า”

เธอยังคงเงยบ

“มีกฎหมายที่บัญญัติว่าคนเดียวที่จะใช้ถนนสายนี้ได้คือคนที่คุณชุ่มใจเมตติ้งหรือ ไม่นอนุญาตให้ใครอื่นผ่านนั่นสิ”

เธอเหลือบมองนาฬิกา

“ดูผมสิ ผมตัวคนเดียว เดินมา ไม่มีอาวุธ นั่นคือคนที่คุณคาดหวังว่าจะเจอหรือไง มันฟังเข้าท่าไหมละ”

เธอขยับศีรษะไปทางซ้ายเล็กน้อย หรือตา อึดใจต่อมาผมรู้ว่าจะมีปัญหาแล้วเพราะได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังไม่สม่ำเสมอแว่วมา มันกำลังใกล้เข้ามา

“ถึงเวลาตัดสินใจแล้ว”

เธอยังเงยบ เครื่องยนต์ดังขึ้นเรื่อย ๆ

“คิดเรื่องไมเคิลลี ผมไม่รู้ว่าเขาอยู่ไหน แต่ถ้าคนที่กำลังมารู้ละ ถ้าคุณ กักตัวผมไว้ คุณจะเสียโอกาสนั้นไปและไม่มีวันหาเขาเจอ”

เธอไม่พูด เสียงเครื่องยนต์เบาลง เธอพยักพยิตไปอีกฝั่งของถนน “ไปตรงนั้น เร็ว มีคูน้ำห่างไปราวสิบเมตร แต่น้ำแห้ง ลงไปซ่อนตัวได้ ก้มหัว นิ่งนิ่ง ๆ อย่างสงบเสียง อย่าทำให้มันแตกตื่น อย่าทำอะไรที่เสียงทำให้แผนพังเพราะหากคุณทำ...”

“ไม่ต้องห่วง ผมมองเห็นภาพใหญ่แล้ว” ผมเคลื่อนตัวทันที